„Ah ja!“ algas lossiproua röömuga, „see mõte on Teil kõigearmsam, kindrali härra! Ühte roosipuud! Ma käsin warsti ühte seia tuua ja tõutan Teile, nii kaua kui mina elan, selle roosipõesa eest muret kanda, teda hoida ja kaitseda!

„Praegusel ajal, mu armuline“, wastas selle peale see kallis mehisetõsidusega mees, „ei ole roosid mitte sündsad; ma tahan Teile parem ühe tamme istutada, meie sakslased armastame neid puid; tema lehtsed oksad peawad Teile kord „äraunustamindmitte“ olema.

Weel sellsammal õhtul töid mõned soldatid ühe terwe tamme lähemast metsast lossi aeda.

„Meie ei saa mitte enam kaua Prantsusemaal wiibima“, ütles kindral, „seepärast soowin mina, et kõik majaliikmed seal juures oleksid, kui ma oma puud istutan.“

Tema tahtmine sai täidetud, kõik teendrid kutsuti aeda ja kui kindral lossihärralt küsis, kus kohta ta oma tamme istutama peaks, jättis see seda selle auusa mehe oma hooleks.

„Noh, kui Teie mitte ei keela“, ütles kindral, „siis tahame meie teda sinna müiri ääre istutada“, ja andis kohe oma meestele käsku sinna kohta auku kaewata, kus kast peitus oli.

Mõisaomanik ja kõik tema omaksed kahwatasid ära. Äsjata püüdis ta mitmel wiisil seda teiseti pöörda: ütles, et ta tahta seia ühte maja ehitada laska, et päikese kiired seia nurka ei ulatata, et maapõhi ei olla puule mitte kosutaw j. n. e. Kindral jäi oma tahtmise juure ja waewalt oli ta mulla alla peidetud kasti silmanud, kui ta ühe lähidal olewa ohwitserile käsku andis Fleuryt sinna tuua, kes ennast ühes suwemajas peitus pidas; sest et ta kahe soldati wahelt, kes aiawärawasse wahti oli pandud, wälja ei wõinud peaseda.

Suure waewaga läks soldatitel korda seda rasket kasti jälle ülesse kiskuda. Siis ütles mõisaomanik, et tema on lasknud seda kasti sinna matta ja ta poleks seda iialgi teinud, oleks ta teadnud, et temal õnn oleks, üht nii õiget meest enesele korterisse saada.